

ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ

месечно издание

Брой 11

Тропар, гл. 4.

Твоего рождение, Богородице Дево, радост възвести на цялата вселена, защото от тебе възсия Слънцето на правдата, Христос, нашият Бог, разрушил клетвата, даде благословение и, обезсилил смъртта, дарува нам живот вечен.

На три дни път от Йерусалим се намирал малкият градец Назарет. Там живели праведните Йоаким и Ана, които светата Църква нарича “богоотци”. Йоаким произхождал от Давидовия род, а света Ана – от рода на Аарон. Били много щедри, милосърдни. За себе си изразходвали само една трета от доходите си. Другата трета жертвали за храма, а последната трета раздавали на бедните. Дълги години благочестивите и праведни съпрузи Йоаким и Анна нямали деца и се молили на Бога за рожба.

На един голям празник Йоаким отишъл в Йерусалим да принесе жертва. Там бил упрекнат от първосвещеника, че бил недостоеен като бездетен да принася дар на Бога. Наскърбен, той отишъл в имението си, дето били стадата му и се предал на пост и молитва четиридесет дни.

Анна, като узнала причината за незавръщането му, разтъжена, усилила молитвата си. Свещеното предание разказва, че един ден Анна видяла в градината гнездо, а в него малки птиченца весело да чуруликат. Своята скръб тя изляла в молитва към Бога да я дари с рожба. Господ изпълнил молбите им: благовестникът на Божиите тайни Архангел Гавриил известил

на Йоаким, че ще им се роди преблагословена дъщеря, чрез която ще се благословят всички земни племена и ще бъде дарувано спасението на целия свят. Също известил и на Анна и ѝ казал да иде в Иерусалим и при “златните порти” ще намери мъжа си, комуто е известно това. Отишла и точно там се срещнали и споделили радостта от ангеловото известие. След година се родило дете, което нарекли Мариам. Този празник се явява предвестник на новозаветните дни-родила се Девицата, която била избрана да стане Майка на Спасителя на света. Затова св. Дева Мария се нарича Богородица.

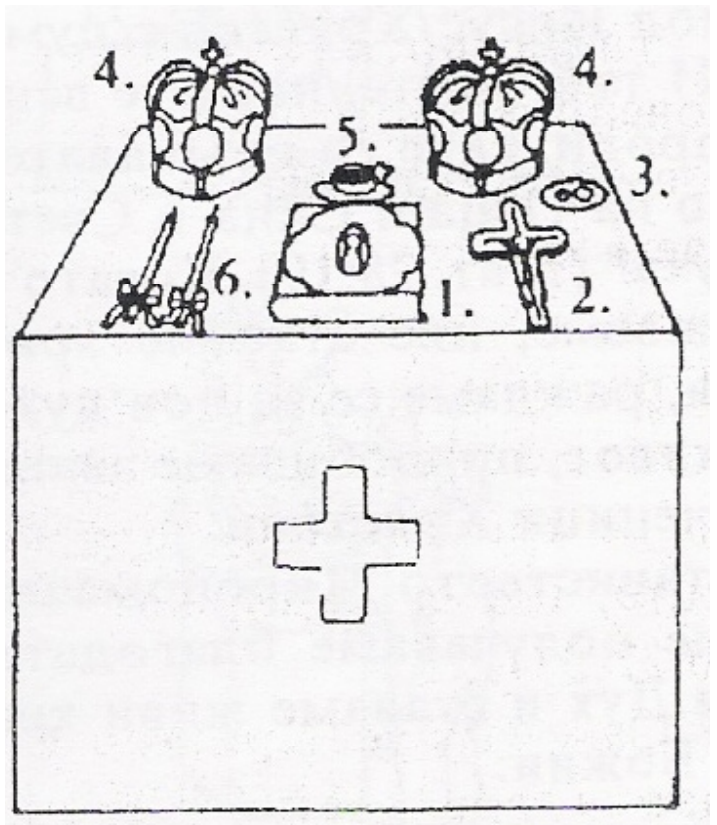

СВЕТИТЕ ТАЙНСТВА БРАК-ВЕНЧАНИЕ

Мъжът и жената решават да извървят жизнения си път, изпълнен със скърби и радости заедно. В началото на този път св. Църква изпросва от Господа благословение, за да могат съпрузите в съгласие, упътвани от Църквата да създадат истинско християнско семейство.

Обрядът на тайнството Брако-съчетание се състои от обручение и венчание.

Най-важните видими действия на тайнството Брак са: **възлагането венци върху главите на младоженците и трикратното тържествено благославяне на техния брачен съюз от свещеника с изговаряне кратка молитва към Бога.**

1. Евангелие
2. Кръст
3. Венчални халки
4. Венци
5. Чаша вино
6. Свещи

Тайнството брак

1. В притвора на църквата-
-обручение
-влизание/вход/ на жениха и
невестата
-прочитане на молитвите
-размяна на пръстените

Невидимата страна на тайнството Брак е освещаването на брачния съюз с благодатта Божия, по подобие на духовния съюз на Христа с Църквата, както и съдействието, което тя дава на съпрузите да изпълнят достойно своите взаимни задължения, защото бракът е съединение на двамина за постигане на висши нравствени цели. Бракът е средище за нравствен подвиг и за велико християнско творчество. Св. апостол Павел пише: “Бракът е нещо честно у всички, и брачното легло - чисто” (Евр. 13:4).

Бракът е единственото тайнство, което се извършва едновременно над двама души и ги прави да бъдат едно цяло.

ИКОНАТА

Когато старият човек купи запусиялото трънясало място, само няколко малки лози се зеленееха по голия баир. В долната страна на мястото му имаше две стари дървета, под които една чешма изливаше студената си вода. При тая чешма, под сянката на двете дървета, се отбиваха селяни да си отдъхнат и разговаряха за някакво голямо имане, което било заровено някъде наблизо. Старият човек слушаше техните приказки за имането и си мислеше:

- Ех, ако аз изкопая имането, няма да се грижа за нищо!

Той си направи малка къщичка в мястото, постла в нея сено и заживя там. Имаше само три внучета и една дъщеря, които му носеха хляб и храна от село. Един ден, когато той започна да разчиства мястото за лозе, дъщеря му донесе нещо ново в колибата.

- Какво е това? - попита я той.

- Иконата на света Богородица. Може ли - каза тя - къща без икона и кандило? Нека света Богородица ни пази, тате, и да ни помага! Старият човек окачи иконата над простия си одър, запали кандило и се прекръсти:

- Света Богородице, и Ти, Иисусе Христе, помогнете ни, закриляйте нашия труд!

Старецът взе да търси голямото имане из мястото си. Той изкопаваше дълбок трап, поглеждаше в него, очакваше всяка минута да звънне златото.

Но него го нямаше. Веднъж, когато копаеше, той усети голяма умора и остави търнокопа, просна под едно дърво дрехата си и легна. Заспа дълбоко и в съня си изведнъж видя чудо: целият баир, потънал в светлина, из светлината върви една жена, а лицето ѝ грее като слънце. Дългата ѝ рокля е сякаш направена от небесна синева. Тя приближи до него:

- Имането ли търсиш, старче?

- Имането.

Жената огледа цялото място. То е тука, в мястото ти - каза тя, - но не там, дето си започнал да копая трапа. И Жената направи широк кръг с ръката си, после посочи търнокопа:

- Хвърли търнокопа. Вземи здрава лопата и копай дълбоко, цялото си място прекопай.

- Но къде е имането, на кое място е? - попита я той.

- Имането е голямо, но то е пръснато по цялото място. Копай дълбоко, ще го намериш!

Тогава старият човек я загледа в очите и запита:

- Коя си ти?

- Не ме ли познаваш?

Той трепна, протегна ръце към нея, падна на колене и прошепна:

- Ти ли си, света Богородице?

Но в тая минута жената полека отмина. Старият човек се събуди. Скоси на крака, огледа мястото си. На душата му стана леко и хубаво, ръката му се вдигна на челото, свиха се пръстите му и устните му почнаха да мълвят една тиха молитва.

На другия ден, още когато блестеше роса по тревата, старият човек взе здрава лопата и започна да копае; посади лозе.

Минаваха дни, лозите растяха. Той никога не слезе в селото - спеше в колибата си, под кандилото и иконата. И му се струваше, че всяка сутрин, когато започва работа, от иконата го гледат същите светли очи като очите на оная жена. Тия очи сега му се радваха, усмихваха му се, ободряваха го. Той не забравяше кандилото, не оставаше нито минута без работа. Оправяше вадите, чистеше лозите, докато лозето му стана най-хубавото по целия баир. И богато друите селяни го питаха при чешмата:

- Какво направи ти, твоето лозе стана най-хубавото? Няма ли да търсиш имането?

Той отговаряше:

- Търсете го вие.

Към есента, когато гроздето зрееше и висеше на едри тежки гроздове по лозите, той често се изправяше пред иконата, свиваше пръсти да се прекръсти и тихо шепнеше:

- Света Богородице, благодаря ти!

Един ден пред колибата се спряха хора: двама селяни, негови съседи, и двама търговци. Селяните се чудеха:

- Какво направи ти? Твоето място беше най-пусто, а ето сега, най-хубаво е твоето лозе. Имането ли намери, що ли стана? А той, след като получи парите от търговците за гроздето, поведе ги към колибата и каза:

- Имане намерих. Не това, което търсехме всички, а друго, по-голямо. Погледнете, това е света Богородица. Тя ми откри имането. И аз го имам сега, имам най-голямото имане: вяра, която закриля моя труд. Моята вяра караше ръката ми да копае, да се труди, а света Богородица закриляше моя труд. Това е моето имане.

Като каза това, той застана пред иконата. Сега тя на всички изглеждаше друга: лицето на света Богородица засия, очите ѝ гледаха с кротка обич. Селяните и търговците снеха шапки, прекръстиха се, устните им изпълниха колибата с тихи думи и вътре като че нахлу цялата слънчева светлина. И в тая светлина гледаше с тиха радост сама света Богородица, такава, каквато е на иконата и каквато старият човек я видя и чу в своя сън.

Килифаревски манастир “Рождество Богородично”

Манастирският комплекс “Рождество Богородично” е разположен на десния бряг на р. Белица на юг от град Велико Търново.

Манастирът е от времето на българския цар Йоан Александър, когато около 1348-1350 г. св. Теодосий Търновски построил над сегашния манастир голяма обител. Като последовател на св. Григорий Синаит, Теодосий търсел усамотено място, удобно за молитви и съзерцания. Така открил мястото до Кефаларево (дн. Килифарево), заедно със сподвижника си св. Ромил Бдински. В скоро време и поради специалните грижи на царя светата обител се превърнала във важен книжовен център на Търновското царство. В манастира пишели книги, превеждали жития на български, гръцки и сръбски светци, богослужебни книги, византийски хроники, съчинявали сборници.

Така възникнала известната в българската книгопис Килифаревска школа, чиито книги и преводи достигнали до Русия и Сърбия и донесли голяма слава на манастира и на св. Теодосий. Към 1360 г. броят на монасите и книжовниците надхвърлял 460 души. Сред тях бил и бъдещият патриарх Евтимий, който след смъртта на св. Теодосий на 27 ноември 1363 година продължил делото му.

Когато турците завладели Търново, манастирът споделил съдбата на повечето обители: бил разрушен и опожарен през 1393 година и задълго останал необитаем. Едва през 1718 година в подножието на стария манастир издигнали днешният Килифаревски манастир. Тогава била построена и изографисана църквата “Рождество Богородично”. Отново част от манастира е разрушена по време на кърджалийските безредици в края на XVIII век, но скоро след това е възобновен.

Поради извършените пристроявания днес само в западната част от

новия храм личат остатъците от полуразрушения и достроен храм. През 1840 година уста Кольо Фичето издигнал трета църква - днешната просторна еднокорабна и еднокуполна църква “Св. Димитър”.

Външните ѝ стени са украсени с множество двустъпални слети аркирани ниши, а на многостенен барабан се издига пирамидален купол. Най-голям интерес днес предивикват оцелелите от 1718 година стенописи. Западната и северната стени на старата църква “Рождество Богородично” били съборени и тя била приспособена за параклис, посветен на Св. Теодосий Търновски. Запазен до днес е старият дърворезбен иконостас от 1843 г., изработен от тревненски майстори-зографи. По-късно бил изграден и втори параклис, посветен на св. Иван Рилски. Трите помещения били обединени под общ покрив, даващ облика на днешната църква “Св. Димитър”. Красивите двуетажни жилищни сгради са построени през 1849 година.

Печатното издание на “ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ”

/в pdf формат за отпечатване/

може да намерите в сайта

АУДИО И ВИДЕО БИБЛИОТЕКА

“ПРАВОСЛАВНО ХРИСТИЯНЧЕ”

в интернет на адрес-

<http://hristianche.ucoz.com>